

[Anker Jørgensen]

mark bliver underkendt, og at Parlamentet og et eller andet land, som har helt andre synspunkter end vi, i virkeligheden kommer til at være afgørende for beslutningerne.

Det er derfor, jeg mener, at man glider i hele spørgsmålet om kompetencefordeling. Det er en begyndende udvikling, hvor Parlamentet kommer til at øge sin indflydelse for ikke at sige sin magt. Ellers ville Parlamentet heller ikke have sagt ja til det, de har sagt ja til, om end de knurrer gevaldigt dernede. Og i en udtalelse, som vi jo har kunnet se i aviserne, og som udenrigsministeren også har været så venlig at sende til markedsudvalgets medlemmer, siger de simpelt hen: vi tager det her, men det er bare begyndelsen – der kommer noget efter dette.

Derfor tror jeg ikke, der er rigtigt, som udenrigsministeren sagde, at der vil blive ro i en årrække. Jeg tror, EF-Parlamentet vil følge tingene op og stille nye krav, og at der vil opstå nye kriser i forbindelse med hele denne problematik.

Hvad angår det indre marked, er der tale om en flertalsafgørelse til forskel fra enstemmighedsprincippet. Uanset Luxembourgforliget kan det ikke undgå at medføre, at Danmark eksempelvis kan blive nedstemt, og hvis Danmark så fastholder f.eks. et krav om miljø, og et andet land påstår, at det er for at beskytte vores industri, er det helt sikkert, at Kommissionen og Domstolen kan tage afgørelsen op, men den høje prioritering, den frie konkurrence har, mener vi skaber alvorlig risiko for, at man faktisk ikke kan leve op til de gode hensigter, som faktisk også – og det indrømmer jeg – er nedfældet i den nye aftale.

Derfor vil jeg ligesom udenrigsministeren sige, at en af de mange ting, vi ønsker, er at bevare det danske miljø. Jeg tror også gerne udenrigsministeren, når han siger det. Men jeg bliver nødt til at gøre opmærksom på, at det jo er et af de politiske stridsspørgsmål, og socialdemokratiet har erfaring for, at arbejdsgivere altid har været meget vanskelige, når det gjaldt om at fremme arbejdsmiljøet, og også at borgerlige partier for en dels vedkommende har været meget vanskelige at få i tale, når det gjaldt beskyttelsen af miljø i al almindelighed.

Socialdemokratiet sagde ja til EF i 1972. Vi har ikke siden arbejdet for udmeldelse og vil heller ikke gøre det. Vi har tværtimod

sagt: vi er i EF, og vi vil inden for rammerne af EF-traktaten arbejde for, at EF bliver et bedre forum, et bedre værktøj til at fremme de synspunkter og ideer, vi står for. Det er årsagen til, at jeg siger, det er dårligt at svække enstemmighedsprincippet, som kan undergrave vetoretten, og at vi ikke vil være med til at give Parlamentet større indflydelse. Dette er noget, ikke alene socialdemokratiet siger, men som dette parlament, folketinget ved to lejligheder, nemlig i maj 1984 og i maj 1985, har markeret: vi ønsker ikke nogen forskydning mellem institutionerne. Lige meget hvor lidt eller meget man vil komme frem til at der er tale om forskydning, så er der tale om en forskydning.

Dette er baggrunden for, at socialdemokratiet siger ja til et europæisk samarbejde, gerne med EF som det afgørende udgangspunkt, men et åbent samarbejde, og nej til EF-pakken.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg føler mig forpligtet til at tage ordet, for jeg synes, det er ret stærkt, at en politisk leder, nemlig hr. Anker Jørgensen, der selv står op og kritiserer, at andre graver grøfter, fører en hård debat og driver propaganda, lader, som om han overhovedet ikke har hørt den debat, der dagen igennem er ført om Parlamentet, og hvorunder vi er trængt til bunds i det. Hvad er det for en indflydelse, der er tale om? Hvad er det, der er tale om? Ikke en indflydelse, man tager fra det danske parlament eller det britiske parlament, men en indflydelse, man kun opnår i kraft af, at ministrene skal tale en ekstra gang med Parlamentsmedlemmer valgt af 250 millioner mennesker i Europa. Det har da intet at gøre med saglighed.

Desuden tillader hr. Anker Jørgensen sig selv at bruge udtrykket, at de vidtgående skal imødekomme Parlamentet. Hvor står det, at man i en samarbejdsprocedure vidtgående skal imødekomme den ene af parterne? Der er ingen tvivl om, at det er noget, Parlamentet i høj grad håber, men det er der ingen i Parlamentet der tror på, for det er ikke den erfaring, de har indtil nu.

Jeg synes, det er meget beklageligt, når man fra et stort partis side efter en hel dag at have overværet diskussionen om Parlamentet